

SALM 62

Déu és descans i salvació de l'home atribolat

En el Salm 62 podem ressaltar tres moviments cabdals de l'ànima: la **declaració** de confiança en un sol Déu, la **reflexió** dels motius d'aquesta confiança i la **invitació** a confiar, dirigida a un grup religiosament proper.

■ Fàcilment es poden trobar els actants, simplement resseguint els destinataris als qui es dirigeix l'orant:

■ **Déu**, a qui parla en tercera persona: *d'Ell em ve la salvació, en Déu tinc la meua salvació*. Tot i així al final interpel·la Déu directament: *Vós pagueu a cadascú segons les seves obres*.

■ **L'orant** mateix, que es desdobra en un diàleg interior. És una mirada introspectiva en el que de l'ànima que substitueix el jo: *Només en Déu reposa la meua ànima*..

Els dos grups que considera presents, almenys mentalment:

■ Un **grup negatiu**: *¿Fins a quan tots junts assetjareu l'home*..

■ Un **grup positiu**: *Vosaltres poble seu, confieu en Ell*..

■ Podem fer notar les metàfores agosarades [Jacquet] que utilitza el Salm 62:

■ Les que expressen solidesa i fermesa: **roca** [3 vegades], **refugi**, **castell** [3 vegades].

■ Les que expressen caducitat i feblesa: **mur**, **paret** inclinada, a punt de caure.

■ Les que expressen inestabilitat o inconstància: **balances**, **vent**, **fum**...

L'home, conscientment o per instint, se sent efímer, llavors cerca punts de suport per aquesta alenada [hebel = buf] que és la seva vida.

El darrer verset suggereix els dos grans punts de suport, sense semblances ni simbolismes: **el poder i l'amor de Déu**. El salmista conclou que és Déu a qui toca calibrar el pes de cadascú, i pagar-li el preu de les seves accions: *Vós pagueu a cadascú segons les seves obres*.

■ És sorprenent que aquest salm, inclòs entre els anomenats de *lamentació*, no contingui cap reclamació, cap súplica, cap gemec, cap queixa personals. Ben al contrari excel·leix pel seu **to de serenitat i calma**. Àdhuc hi ha un detall lingüístic, que aporten els experts, que sembla descobrir **un orant ple d'energia i serè convenciment**. Es tracta de la partícula hebrea: אַי [aj], que significaria afirmació personal. Seria com un **sí, certament, sens dubte**. Aquesta partícula, traduïda pobrament per "nomès", precedeix els versets amb l'idea de confiança: 2, 3, 4, 6, 7, 8, 10...

Una versió francesa d'aquest Salm conserva l'ènfasi inherent a la partícula "aj": **Sí**, mirant Déu reposa la meua ànima...[2] **Sí**, Ell és la meua roca.. etc.

Oui, mon âme, en Dieu seul a repos [2].....**Oui**, Lui seul est mon rocher [3]... **Oui**, mon âme, en Dieu aie repos [6] **Oui**, Lui seul ets mon rocher..[7].... Mais **oui**, les fils d'Adam sont un souffle [10].....

En la seva aparent simplicitat aquesta salm conté una gran revelació que renova la vida del món: EI TOTALMENT PODERÓS és EL TOTALMENT BO; EL TOTPODERÓS és EL TOTBONDADÓS. Cardenal Garrone.